

да оставят поне Нишъ на сърбитѣ, тъй като тия мѣста сж били свидѣтели на сръбската военна слава и още повече, че жителитѣ били сърби.

Въ това положение се намирала Сърбия при сключването на Санъ-Стефанския договоръ.

Като се видѣли изоставени отъ Русия, сърбитѣ обърнали погледитѣ си другадѣ и отъ тамъ чакали поддръжка на претенцитѣ си за смѣтка на България. 11v

Ние нѣма да влизаме въ полемични подробности да доказваме, прави ли сж или не исканията на сърбитѣ; ще се задоволимъ да изложимъ неуспорими факти, които изясняватъ поведението на Сърбия, въ най-деликатния периодъ отъ освободителната война и на руската дипломация въ Санъ-Стефано; именно когато трѣбваше да се консолидира въ Берлинския конгресъ извършеното въ Санъ-Стефано.

IV.

Впечатления въ Европа отъ Санъ-Стефанския договоръ. — Мисията на Иованъ Ристичъ. — Писмото отъ Милана до Андраши. — Съдържанието му. — Първитѣ прѣговори.

Слѣдъ подписването на Санъ-Стефанския договоръ, князъ Миланъ Обреновичъ разбралъ, че външната политика на Сърбия се вдъхновява отъ най-опасенъ сантиментализъмъ и рѣшилъ да я поведе по другъ пжтъ, изъ който да осигури интереситѣ на своето отечество.

Извършеното отъ графъ Игнатиева раздражило цѣла Европа. Враговетѣ на Русия не могли да прѣтърпятъ афронта да виждатъ какъ успѣхитѣ на руската политика и мощъ уягчаватъ на Балканския полуостровъ едно положение, което ще отстрани окончателно традиционното вмѣшательство въ работитѣ на Османската държава. Тѣ поискали ревизия на Санъ-Стефанския договоръ. Наредъ съ другитѣ заинтересовани балкански държавици, Сърбия изпрати въ Берлинъ като делегатъ, който да пледира каузата на сръбскитѣ искания прѣдъ конгреса, министѣра на външнитѣ работи Иованъ Ристичъ. Прѣди да се отпави за Берлинъ, сръбскитѣ министѣръ билъ натоваренъ